

Petróczi Éva

J. A. gyűrűje

Kamasznagyapánk, vedd
elkészt
nemesi gyűrűd:
mosóvízkék akvamarinba
vésett szappant és sűrűlőkefe-sűrűt
beragyog, nem romlik
az arany jelmondaton:

„Jaj, szeresetek szilajon!”

Rózsa és kenyér

„Enyém, enyém!”
kaptak a hulló szó után
fegyelmeztelen,
vagy inkább
fegyelemfelelt
mozdulattal
a taps engedelmes
ritusához szoktatott kezek.

Rózsát szórtam
közéjük, s kenyeret.

Kosaramba fogódzva élek,
míg osztanom lehet.

Nyár északon

Aino anyó kertjében
aeol-hárfa zengett,

a fák tövén
sötétben guggolt az áfonya.

Verset írtam: „az éj fehér,
kék kantele a víz.”

Hol van Aino,
s a füligtintás kamaszlány,

merre vágat
az éjszakák fehér rénszarvasa,

milyen volt
az áfonyaíz?

Verset írok: rázza a szél
hárfakalitkám rácsait.

Szöllősi Zoltán

Hagyj el!

régi ősz ez
bronz ág rézlemez levél
könyök a kő földbe süppedt
a nap áldozat-fehér
holtpont úrfelmutatás
papja sincs
fákon és fűvön gyűrt ragyogás
testről leszaggatott ing

áll a pusztulás: ím a ház
téglahúsa romokban henyél
és tartja a napot akác
arc súlyától beszakadt tenyér

képeim lásd el nem múlnak
nem dob az idő semmit partra
az éhes jelennek múltat
pihen az isten folyó-karja

